

Sørge = Blomster

Samlede

af

1. Cor. 9. Cap. 24. Vers.

Løber nu saa at J kunde saa fat derpaa.

Os

Strøede ved Graven,

Da

De Jordiske Lebninger, af den forðum
Hæderlige og Bellerde Studiofo

MONSIEUR

Snud Grove,

S. St. Minist. Candidat. Philosoph. & Bacc. Studiosus

bleve nedfattede i Sit Sove-og Hvile-Stad i Kors-Kirken

den 29de Junii 1765, da Sielen tilføren den

24de ejusdem var annammet til Ære

hos GUD, i Sielenes Boelig.

af

En af Hans gamle Discipler, der nu glæder sig ved,

at Han formædelt Sit vel sluttede Løb, Af Herren

er annammet til Ære.

Imprimatur F. ARENTZ.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

Det aldrig nægtes kand, naar Mennesket skal blive,
 Ved Herrens Almagt til, og som fornuftig gaae
 Paa Sumle-Pladsen frem, mens han er her i Live,
 Han jo en givne Plan, til Løb af GUD maa faae.
 Hvert Menneske som her, af Adams Sæd nedstammer,
 Om han er gammel, ung og nyelig fødte var,
 Om han i Pialter gaaer, om han i Purpur brammer,
 Han dog ved Fødselen, af GUD sin Bane får.
 Og denne aabnes ham det første han indtræder,
 Som en nyekomnen Giest paa Verdens Skue-Plads
 Paa denne løber han; mens Støvet, Sielen klæder.
 At Døe er sluttet Løb. Det er en afgjortt Sag.
 Naar Teppet trækkes op, naar Scenen den begynder,
 Da aabnes Banen os, da gaaer vort Løb jo an,
 Lyksalig Siæl som GUD, naar Scenen sluttet vnder!
 Der løb og Alltid løb, som en forstandig Mand.
 Naar GUD ved Fødselen os byder at fremkomme
 Udaf vor Moders Liv, os Banen strax blir viist
 Paa den vi løbe maa, til Livets Tid er omme;
 Ach! gid vi løbe kand til Herrens Ere, Priis!
 Vi Baner alle har, ved Enden og en Krone,
 Der bliver dem til Deel, der Alltid løber ret,
 Der løbe ifrig vil, og ikke selv sig skone,
 Der spænder Kræfter an, og aldrig bliver træt.
 For Christne gives her, og Christendommens Bane,
 Som de maa løbe paa, i deres Sumle-Nar;
 Men denne smager en, de fleste Christnes Gane:
 Det voldes, at de en, til Slutning Kronen faaer.
 De alle løber vel; men med ulige Kræfter,
 En Munter og med Lyst, en anden Fæng, Forsagt,
 En anden stirrende, til Maalet Dnet hæfter,
 En Lunken kryber frem, paa Verden giver agt.
 Men vil man Salige, sig efter Døden kalde
 Man ikke kiedes maa, mens vi paa Banen er
 At løbe Christnes Løb, det os en Tungt bør falde,
 Tungt viist nok det en blir naar vi paa Lønnen seer.
 At løbe GUDs Buds Bey hvem vilde derved græde;
 Det Ervende en gjør; thi bedre de forstaar,
 Naar Strømme-Taarer dem, paa Kiad og Hage væder,
 Da det allene er, naar de af Beyen gaar.
 Det ikke skjelden skeer, man hör' dem hyle, hikke,
 Naar Verden noget dem, af Beyen drage kan
 Man seer og deres Graad, man føler Hiertet pikke
 Af Anaest, da de nu, seer GUD fortornet an.
 Saa lunkne de var før, saa slyrige herefter
 Man dem at løbe seer, med største Omhue, Flid
 Man dem erfarer nu, at spænde Sielens Kræfter,
 Som rette Løbere, i Raadens givne Tid.

Hvad de forsamte før, det vil de nu oprette
 Tilføren krøb de frem, og vilde en afsted,
 Men en Galoppe nu, man dem seer Foden lætte,
 Til Maalet løbe hen, at tage Kronen med.
 Naar dette nu er giordt, maaskee de da kand blive
 I Roe for Hindringer? vel nogen tænke maae,
 At intet meere dem, fra Beyen bort skal drive,
 Og gjøre de til sidst maa glip af Lønnen gaae.
 Ney! ingenlunde Ney! en Christen maa sig gjøre
 Bestandig Facit paa, at der infindes vil,
 Dem som udi Hans Løb, Ham søger at forføre
 At Han en maalet naar, sit Beste gjøre til
 Mens vi paa Banen er vi prøver mange Farer
 Nu Armod, Fattigdom, Fortræd og andres Had,
 Nu fæle Hykler-Flokt, der spænder deres Snarer,
 Hvormed de fange vil, dem som vil til GUDS Stad.
 Nu Efterstræbelsen, udkaster og de Steene
 Der hindrer vores Fod, som løber hastig frem,
 Kan de en hindre os, de gjør dog det allene
 Vi langsom hinke maa, ved mægtig Stød af dem.
 Nu Dre-Ludere, der Dræbe-Piiler hvæsser
 Hvormed de prøve vil, om de os fælde kan
 Bagtalere de nu, med sladder os belæsser,
 Og = = = Lykkelig den Stæl, som ikkuns holder Stand.
 Den Løber vilselig, som en sig lar intage
 Udaf de Hindringer, som fastes for hans Fod
 Men som bestandig kuns, vil maalet efterjage,
 Han opnaar vist til sidst, den Krone som der stod.
 Hvad for en Krone stod; den Krone, paa den Stytte,
 Som hist opreistet var ved Enden af det Maal,
 Hvor der ophængt var, den Krans, den Priis, det Bytte
 Der efter Løbet os, engang tilhøre skal.
 Det store Bytte vi for Løbet engang nyder,
 Er Herrens Salighed, som hører os da til,
 Som Løb her vilselig; Hvormed han os da pryder.
 Skue Byttets Christen an! og Du snart Løbe vil.
 Til denne Løben just en Paulus vil formane,
 Med stor Alvorlighed, de Christne, som før var
 Udi Corinthen. Han de Grækers Løbe-Bane,
 Som et Exempel til Opmuntring for dem tår,
 Fra disse Hedninger, til sine Christne dømmer,
 En Paulus vilselig, og siger dennem at,
 Hvo som en med Fornuft, som det en Christen sommer,
 Guldende vil sit Løb, faar ikke Kronen fat.
 Corinthenes Løbere, fra alt, sig maatte holde,
 Om de en brugte Gliid, Forslagenhed og Kunst,
 Opmerksomhed, Forstand, det vilde vist forbolde
 At Mønen den var spildt, og Alleting omsonst.

En Løber paa GUDS Ben, bør og forfigtig være
Han bruge maa Forstand, anvende megen Flid,
At ingen hindrer Ham. Hans Løb blir da Hans Være
Naar Livet skieres af, i Dødens salig Tid.
Skal Han da lide ont, Forhaanes og Fortrykkes
Dg skal Chicaner da, Hans Daglig Frokost blie,
Han Løber lige godt, i Haab engang at smykkes,
Med Være hos sin GUD, naar han er sluppen frie.
Enhver Fornuftig som en Christen ret vil kaldes,
Paa denne Maade nu, sit Løb indrette maae
Vil Han en gjøre det, af GUD Han en bifaldes,
Han Døer usaligen, han kan en Kronen naae.
Men Salig GROVE Dig en Bane jo var giben.
Mon Du paa denne en, en Haaben Farer saae
Imens Du løb blandt os, der snart Dig havde bleven,
Eil Hinder i Dit Løb; der Dig for Fodder laae.
Jo Lykkens skieve Gang den gjorde sig umage,
Geledet af en Haab, Forandringer i Raad
Der samled sig hos Dig, Dig Kronen at betage,
De gjorde Dig vel ondt, men Du var Alltid glad.
De brugte vel sin Magt, men dem Du dog bemanded
Saa de en Herre blev, men maatte vige bort,
Heri Du viste Dig, fornuftig som i andet
Du løb Dit fulde Løb, og disse kom til kort.
For all Din Møye Du til Slutning har erhholdet
En herlig Krone som Dig GUD har sat nu paa,
En æris Krone som Dit sluttet Løb forvoldet
GUD gav Dig hiffet det, Du ikke her fik naae.
Jeg svinger om de Ring, jeg senist med Dig talte
Da Du Din dyre Siel, befalede Din GUD
Da Du saa herligen, Din Fryde-Stand asmalte,
Da Du = = = jeg ikke meer med Pen, fand føre ud.
Eil Slutning jeg min Tak Dig ædle Siel! vil give
For den Din Lærdom Du, mig gav i spæde Aar,
Nu jeg anvender den, den vil mig nyttig blive
Jeg pligter Dig min Tak, mens jeg paa Jorden staar.
Tak! kiære GROVE Tak! for all Din Flid Du viste
Da Du min Lærer var, i spæde Ungdoms Tid,
Jeg i Din Bortgang nu en ærlig Ben forlūste
En Ben der viste sig, heel reedelig med Flid.
Du ikke var af dem, som man Mund-Benner kalder
Du var en saadan Ben, der smigrer for at faa,
Dg seer de en sit Snit, sin Ben de strax strafalder
Ney! derfor just Din Død, mig meget græmmemaa.

